

PENZION "U LÍPY"

Stará Ves 97
512 11 Vysoké nad Jizerou

NABÍDKA POSKYTOVANÝCH SLUŽEB:

UBYTOVÁNÍ:

- pokoje dvoulůžkové se sociálním zařízením
- stravování – možnost polopenze
- přírodní koupání
- horská kola, turistika letní i zimní
- sjezdové a běžecké tratě ve Vysokém nad Jizerou

VINÁRNA:

- otevírací doba

Po - Út 16 - 22	Sobota 14 - 24
Čtvrtek zavřeno	Neděle 14 - 22
Pátek 16 - 24	
- míchané nápoje, točené pivo – Krušovice
- minutková kuchyně
- hostiny – svatební, promoční, srazy absolventů
- reprodukováná hudba

K návštěvě srdečně zvou

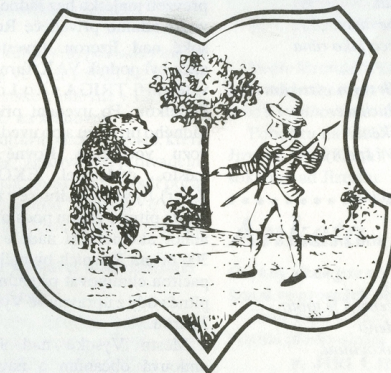
Manželé MEJSNAROVÍ

*Hostinecké muzeum
512 11 Vysoké nad Jiz.*

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ
MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

LISTOPAD 1995

P. Bosmans:

O nepřítomných jenom dobře

*Věštinou se špatně mluví
o lidech nepřítomných.
Jakmile se náhle objeví ten,
o němž byla řeč,
všechny zlé řeči ustanou.
Zvláště lidé dobří
hrají tuto hru, která je zbabělá,
člověka a zejména křesťana
nedůstojná.*

*Nepřítomný je příliš snadnou obětí.
Nemůže se hájit.
Nemůže odpovídat.
Nemůže se na tebe dívat.
To, co děláš, je něco jako rána
dýkou do zad.
Nepřítomný se díky tvým výrokům
stává pro tvé posluchače
zcela jiným člověkem.
Z dobrého se stává špatný.
Z přítele nepřítel.
Takto jsou lidé nevinní
zcela odsouzeni.
Tímto způsobem jsou zničena
manželství,
rozvráceny rodiny.
Celé lidské společenství je tímto
zlovykem napadeno
jako smrtelnou rakovinou.*

*Mluv o svém bližním tak,
jako by byl přítomen.
Kdo něco dobrého o druhém ví
a rád a upřímně to říká dál,
ten každý den napomáhá
malému zázraku.*

ZPRÁVY z městského úřadu

Voda a vodovod

Informace o předání vodovodní a kanalizační sítě z majetku VAK Turnov do majetku města Vysokého nad Jizerou do 1. 12. 1995

Veřejnou kanalizační a vodovodní síť ve Vysokém nad Jizerou má předat podnik VAK Turnov do majetku města Vysokého nad Jizerou do 1. 12. 1995 na základě privatizačního projektu podniku VAK Turnov. Město se brání převzetí majetku bez řádné kolaudace vodovodního přivaděče Rovně - Vysoké nad Jizerou. Investorem této akce byl podnik VAK Turnov a dodavatelem fi. TRIGA s. r. o. Lomnice nad Popelkou. Po uvedení přivaděče do řádného provozu a po uvedení do provozu vodojemu Rovně (investor město, dodavatel EKOSTAVBY Z. Šír), by se měla situace v zásobování města pitnou vodou podstatně zlepšit, neboť akumulační nádrže o objemu 300 m³ na Rovních by měly svou kapacitou eliminovat případný výpadek pitné vody z úpravy ve Vysokém nad Jizerou.

Město Vysoké nad Jizerou se omlouvá občanům a návštěvníkům města za výpadky v dodávce pitné vody, které byly způsobeny poruchou na vedení do úpravy vody ve Vysokém nad Jizerou.

Další informace o správě těchto sítí budou včas zveřejněny.

Několik čísel k zamyšlení nad kulturou

Město Vysoké nad Jizerou hospodář s ročním „výdajovým“ rozpočtem cca 6,96 mil. Kč (bez státních prostředků na invest. akce).

Z těchto prostředků kryje náklady na KULTURU:

Městská knihovna 167.000, Kč
Vlastivědné muzeum (včetně invest. akce depozit.) 864.000, Kč
DS Krakonoš (divadelní přehlídka) 20.000, Kč
Kostel sv. Kateřiny 175.000, Kč
CELKEM za rok 1995... 1.226.000, Kč
tj 17,61 % z ročního rozpočtu

Příjem z kultury do pokladny města je plánován ve výši 10.000 Kč za půjčovné v Městské knihovně + 12.500 Kč dotace OkÚ na knihovnu.

Jediná kulturní akce ve městě, která je „nesmírně“ zisková věc, je divadelní přehlídka, jak „nešťastně“ tvrdí pořadatelé (Divadelní Větrník č. 3/95 strana 4 - Svou káru táhneme si sami).

Okresní správa sociálního zabezpečení

Zákon o státní sociální podpoře nabývá účinnosti až od 1. 1. 1996.

Občané žádají o dávky SSP na jednotlivých kontaktních místech podle trvalého pobytu. Od 6. listopadu a každé další pondělí bude otevřena pobočka kontaktního místa Rokytnice nad Jiz. na MěÚ ve VYSOKÉM nad JIZEROU.

Úřední hodiny:

7.00 - 12.00 a 13.00 - 16.30 hod.

Zde si mohou občané vyzvednout formuláře žádostí na dávky platné od 1. 10. 1995, které jsou:

rodičovský příspěvek
zaopatřovací příspěvek
dávky pěstounské péče
porodné
pohřebné

Již nyní si mohou vyzvednout formuláře na dávky SSP, platné od 1. 1. 1996:

přídavek na dítě
sociální příspěvek
příspěvek na dopravu
příspěvek na bydlení

Vedle formulářů žádostí mohou získat i informace o svých nárocích a pomoci s vyplňováním žádostí.

Pobočku na MěÚ ve Vysokém nad Jizerou vede Hana Nechanická z Vysokého nad Jizerou.

Anketa

Co, kdy a kde jste v 1. pololetí 1995 vykonali ve prospěch občanů?

O své činnosti jako poslance MZ vypovídá předposlední člen

P. JIRÍ CHMELÍK.

Je rovněž i na mně, abych se téměř po roce vyzpovídal ze své práce člena městského zastupitelstva.

Do nového volebního období jsem byl zvolen předsedou komise pro ochranu životního prostředí. Že je to

oblast velmi obsáhlá a náročná, jistě nemusím zdůrazňovat. Ale nějakým způsobem jsme museli začít.

Při úvodní schůzce jsme si zadali několik reálných úkolů - zejména nám šlo o řádné likvidace „černých“ skládek ve Vysokém a přilehlém okolí - a dále zajištění většího pořádku u hlavních příjezdových komunikací do města. Uvedené se nám podařilo z větší části uskutečnit.

Na posledním zasedání městského zastupitelstva byla naše komise pověřena vytipováním neobdělávaných - nepokosených luk s upozorněním majitele na tyto nedostatky.

Toto bylo splněno opět jen zčásti - o ostatní se postaral velmi časný první sníh, který vše ukryl.

Další činnost v komisi už byla vlastně jen kontrolní. Jako člen zastupitelstva se také zúčastňuji některých příslušných jednání.

V rámci své obce se na důležitých a nutných akcích domlouvám se spoluobčany, kteří také mají zájem o zvelebení obce. Přesto, že jsme malá podhorská víska, tak bychom chtěli ukazovat naši obec turistům v lepším světle než dosud. Ale všichni víme, že je to zatím vše otázkou financí, kterých se ještě delší dobu nebude dostávat.

V průběhu roku si třicetí hasiči začali opravovat na vlastní náklady hasičskou zbrojnici. Zkraje léta spolek Přátel sokolovny Tříč pořádal tradiční setkání občanů a rodáků ze Tříče. Ohledně pronájmu sokolovny ve Tříči jsme měli celou řadu jednání s městským úřadem a přesto, že zatím bez-

výsledně, myslím si, že obě zainteresované strany by i tuto věc již chtěly mít vyjasněnou.

Na podzim jsme získali rozhodnutím městského zastupitelstva 60.000,- Kč jako podíl z prodeje „Kranýchova“. Tyto prostředky jsme chtěli investovat do opravy nejhorších částí obecních cest po Tříči, ale nástup zimy nás opět přibrzdil.

A na závěr bolest, která trápí snad všechny občany Tříče - telefonní síť po Tříči, ale hlavně nutná potřeba veřejné telefonní stanice hlavně pro starší občany. Že to jde na celé řadě míst jinde a v naší obci po řadu let ne, to zodpovědné pracovníky Telecomu nezajímá, protože oni jistě staří nebudou.

A to již je skutečný závěr z výřetu mých poslanceckých aktivit a další posouzení nechám na Vás, na čtenářích Větrníku.

Jiří Chmelík

UPOZORNĚNÍ

pro všechny starší či osamělé občany nebo starší manželské páry, které jsou příslušné k městu Vysokému.

V příštím roce bude ukončena výstavba penzionu pro důchodce - obdoba domu s pečovatelskou službou v pěkném místě za Vysokým proti hájovně za činžovním domem čp. 28.

K dispozici budou dvojpokojové byty s příslušenstvím pro manžele nebo garsonky pro jednotlivce. Všichni, kteří potřebujete ve stáří po-

moc a zabezpečení, máte možnost si podat přihlášku na Městském úřadě ve Vysokém, kde Vám také budou sděleny další informace. Rozhodněte se včas!

Komise sociální a zdravotní

Pozvánka

Všechny důchodce srdečně zveme na předvánoční posezení v neděli 10. prosince ve 13.00 hod. v požární zbrojnici ve Vysokém.

Potěšte se příjemnými melodiemi manželů Trunečkových, malými vystupujícími z mateřské školy a pásmem DS Krakonoš, které se váže k životu na horách s krkonošskými písničkami, tanečky a ukázkami zajímavostí. Bude připraveno jako vždy také občerstvení.

Přijďte pobejt!

Jízdní řád

Dosud nejsou všechny dohody o změnách projednány. Výsledky uveřejníme v prosincovém čísle.

Redakce

Městský úřad Vysoké nad Jizerou

MěÚ ve Vysokém nad Jizerou oznamuje občanům, že kontejner na TKO, který je umístěn v prostoru úpravny vody ve Vysokém nad Jizerou (u hřbitova) bude otevřen během zimního období omezeně a to: každou sudou sobotu od 9.00 do 10.00 hod.

Případní zájemci o likvidaci TKO mimo tuto stanovenou dobu si mohou vyjednat individuální uložení odpadu v pracovní dny se zaměstnanci MěÚ ve Vysokém nad Jiz. na č. tel. 593 103.

Okénko městské policie

Zákonem 153 ze dne 28. června 1995 se mění a doplňuje zákon České národní rady č. 553/1991 Sb. o obecní policii. Vchází v platnost dnem 1. listopadu 1995 § 17 písmeno b: Oprávnění zastavovat vozidla a podle § 17 písmeno c: Oprávnění ke vstupu do živnostenských provozoven. Těmito novelami se výrazně posiluje pravomoc městské policie, zejména zastavování vozidel bylo opravdu velmi potřebné.

V měsíci říjnu byly spáchány pouze drobné přestupky jak dopravní, které se řeší blokově přímo na místě, tak i proti občanskému soužití, které se postupuje komisí veřejného pořádku při městském úřadu. Také se řešily krádeže jablek, kdy v jednom případě šlo o mladíky z Vysokého, a v druhém o rómy z Tanvaldu, kteří sklídili půl Skleňovic.

Brzy zde začne zimní sezóna a nastanou problémy s úklidem sněhu, proto žádáme občany Vysokého, aby měli na paměti zónu zákazu stání, která platí na území města Vysokého nad Jizerou.

Karel Peterka

Novinky ze zdravotnictví

NĚKOLIK POZNÁMEK K NOVÉ KATEGORIZACI LÉČIV

Ač poněkud opožděně, dovoluji si vznést několik poznámek ke změnám úhrad léků, které vešly v platnost dnem 1. 10. 1995, jak je většině z vás jistě známo. Předem bych chtěl podotknout, že k tomuto datu nedošlo ke zvýšení cen léků, jak se o tom hovořilo ve sdělovacích prostředcích. U některých léků se pouze změnila výše částky, kterou hradí zdravotní pojišťovny.

Výše úhrady léků je podle nové kategorizace určována množstvím účinné látky, která je v daném léku obsažena. Touto úpravou a preferencí tuzemských léků došlo k situaci, kde léky, které byly před 1. 10. 1995 plně nebo z větší části hrazeny, se dnes doplácují menší či větší finanční částkou.

Dále bych chtěl poznamenat, že nová kategorizace se netýká pouze Všeobecné zdravotní pojišťovny, ale všech ostatních pojišťoven ve stejném rozsahu. Z toho vyplývá, že tyto pojišťovny neposkytují v současné době v lékárnách žádné nadstandardní služby.

Závěrem bych chtěl podotknout, že ani tato kategorizace, stejně jako ty předchozí, není bez chyb a vyskytují se v ní paradoxy, které lze jen těžko vysvětlit. Svědčí o tom i fakt, že prvního dodatku se tato kategorizace dočkala již po dvou dnech své existence.

PharmDr. Dalibor Ďurda

ŠKOLNÍ OKÉNKO

Škola vysocká (seriál) 4. díl Léta poválečná - 1. část

Normální vyučování bylo ve vysocké škole zahájeno 22. května.

Ty tam byly povinné oslavy Protektorátu, Hitlerových narozenin, ze školy odešel německý lágr i vojsko i uprchlíci, odešla i vítězná Rudá armáda. Učitelé se vrátili z totálního nasazení. Škola hlavní se znovu přejmenovala na měšťanskou a znovu se rozdělila na chlapeckou a dívčí. Dosaďme ředitel K. Číhal odešel do pohraničí, na jeho místo na vlastní žádost nastoupil V. Pavlík. V důsledku osídlování pohraničí klesal od roku 1945 počet žáků. Původního počtu (200 i více) bylo znovu dosaženo až v 60. letech, kdy do vysocké školy začaly docházet děti ze zrušených malotřídních škol z okolních obcí. Období do roku 1948 bylo ve znamení obnovy předválečné tradice.

Nová orientace začala, stejně jako v ostatních školách v ČSR, po únoru, resp. po dubnu 1948, kdy byl vydán zákon zřizující jednotnou školu, jednotnou po stránce organizační, obsahové i ideologické. „Duch školy“ byl od této doby uměle vytvářen podle jediné uznávané teorie, marxismu-leninismu. Skutečný duch školy však utvářeli, stejně jako předtím, učitelé a žáci. I když se oficiálně hlásalo, že učitelé jsou realizátoři politiky KSČ provádě-

děné v duchu marxistického učení, každý se s touto realizací vyrovnával po svém. Někdo opravdově, jiný na oko. Budme upřímní. Nesouhlasit nebo se tvářit lhostejně si prostě učitel nemohl dovolit. Charakterní učitelé si i za podmínek ideologického nátlaku dovedli najít svou parketu a pracovali pro děti, školu i veřejnost, aniž by ztratili svou tvář. Byli ovšem i jiní... Nejinak tomu bylo na vysocké škole.

Označit období života vysocké školy po roce 1948 jako období hluché a neplodné by bylo krajně nespravedlivé. Bylo složité, ne vždy právě šťastné, přesto pozoruhodné aktivitami a výsledky, k nimž se za daných podmínek dospělo.

Po V. Pavlíkovi krátce působil jako ředitel vysocké školy J. Knob. V roce 1952 na místo ředitelky nastoupila V. Soukupová, která v této funkci působil celých 19 let (v 70. letech přešla do funkce okresní školní inspektorky).

V roce 1948 začalo ve vysocké škole vyvažování obědů. První kuchařkou byla pí L. Mařatková. Na obědy chodilo průměrně 120 žáků. Ceny obědů byly stanoveny podle sociální situace rodin, některé děti se stravovaly zdarma.

V roce 1954 byla ve vysocké škole otevřena samostatná dětská knihovna a čítárna. O významu této instituce pro výchovu čtenáře jistě netřeba mluvit. Pozoruhodné bylo i to, jak děti byly angažovány nejen jako klienti, ale i organizátoři, do jisté míry i provozovatelé. Balily knihy, pomáhaly budovat katalogy, střídaly se při půjčování knih, vedly evidenci. Dětská čítárna se stala místem řady kulturních podniků, mj. i

místem nácviků a vystoupení dětského dramatického sboru, který mimořádně úspěšně vedla L. Hnyková. Soubor sklízel úspěchy nejen při školních besídkách, později pravidelných černých hodinách, ale i při vystoupeních na veřejnosti v sále Krakonoš, v Domově důchodců v Rokytnici aj. Práce v souboru vychovávala i mnohé talenty. Některé děti se úspěšně zúčastnily okresních a krajských kol STM (soutěže tvořivosti mládeže). Dramatický soubor zahájil svou činnost už v roce 1948 - navázal na tradici předválečných dětských divadelních představení. V roce 1948 nastudoval Tylovu hru Strakonický dudák. V roce 1951 Robinsonku. Tehdy byla představení přítomna M. Majerová a filmový režisér Wassermann. Kontakty vysocké školy se spisovateli a umělci měly ve vysocké škole rovněž tradici. Vytvářela ji po léta s taktem a citlivostí L. Hnyková. Připomeňme, že hosty vysocké školy byli např. M. Kořátková, J. Noha, Pařízek, K. Nový, H. Šmaheľová, M. Kubátová aj.

Úspěšně se rozvíjela i předválečná tradice dětských lyžařských závodů. Je spojena se jménem K. Doubalíka.

Bohužel se intenzivně rozvíjela i tradice brigád započatá ve válce. Každoroční zemědělské, zejména bramborové brigády, které někdy značně narušovaly vyučování, protože trvaly i celý měsíc, jsou neodmyslitelně spjatý s érou socialistické výstavby. Jsou s ní spjatý i „družby“ mezi školami a průmyslovými a zemědělskými podniky, které však měly pro školu značné ekonomické výhody.

R. Váňová

ZÁKLADNÍ ŠKOLA

Čtvrtletí za námi

Ani jsme se nestačili po prázdninách zcela usadit na svých místech a rozkoukat po nově vyzdobených třídách a hle, již máme čtvrt školního roku za sebou. Sportovci by pronesli cosi o zahřívacím kole. V něm, jak známo, jde o vytvoření nejvýhodnější pozice, v našem případě jsou jí první známky, pro další závod ve všech disciplínách, ať už to je český jazyk, matematika, přírodopis nebo zeměpis. A v první třídě, kde se známkově žně zatím jen zvolna rozbíhají, se již zdatně a se slávou etou první slova a počítají jednoduché příklady. Škola, to však není jen všemi generacemi tradované „učení mučení“, ale i výchovná, motivující zábava. Návštěvy divadel, poznávací výlety či vědomostní nebo sportovní soutěže.

Také letos se vysoká základní škola zúčastnila přehlídky Krakonošův divadelní podzim. Žáci všech tříd měli příležitost zhlédnout klasickou pohádku Pták Ohnivák a liška Ryška v úpravě Jana Jílka a v provedení Divadelního souboru Ústí nad Labem.

Vedle této malé kulturní události v říjnu přijala škola nabídku profesora teplické konzervatoře V. Krahulíka na uspořádání hudebního pásma o Osvozeném divadle. Pan profesor dokázal strhnout žáky písničkami Ježka, Voskovce a Wericha za tónů akustické kytary natolik, že se v závěru vystou-

pení sami přidávali k jeho zpěvu. Dalším hostem, jenž zavítal na naši školu, byl RNDr. Fr. Nosek, který pro změnu předstoupil před děti s poutavou přednáškou o esperantu.

Snad každý dnes ví, že Roprachtice navštívil filmový štáb pana režiséra Michálka (vzpomeňte na jeho debutový snímek Amerika), který zde natáčí film Zapomenuté světlo s Bolkem Polívkou v hlavní roli. Mezi zvídavými návštěvníky, kteří se vypravili na místo činu, aby mohli zblízka pozorovat práci filmařů, byly i naše třídy z druhého stupně. Šťastnější ze žáků pak odcházeli do školy s autogramem populárního komika.

S novým školním rokem se záhy rozběhly i nejrůznější soutěže a olympiády. Do okresního závodu v přespolním běhu v Jilemnici jsme nominovali pět vysokých vytrvalců: F. Hájk, P. Housovou, J. Kvardovou a M. Plůchu a jejich výkony jistě nebyly v silné konkurenci zklamáním. Tým volebalistek sestavený z devětat osmé třídy nás reprezentoval pod vysokou sítí pro změnu v Rokytnici nad Jizerou. A pozadu v soutěžení na mimoškolní úrovni nezůstávají ani ti menší, neboť vybraní žáci druhé a třetí třídy se zapojili svými výkresy do celostátní soutěže Střecha nad hlavou.

Tedy s tím mučením to možná nebude až taková pravda, ne?

Některá překvapení si přitom pro žáky necháváme až na závěr roku.

Taky tak trochu pod stromček.

Mgr. Petr Pýcha

Byli jsme v Národním divadle

Snad rok nám trvalo, než jsme sehnali lístky do historické budovy Národního divadla v Praze. Budto nebyl volný pátek, nebo nedávali činohru. Konečně nám vyhovoval pátek 20. říjen. Poměrně neznámá divadelní hra od V. K. Klicpery z 19. stol. v nás vzbuzovala obavy, ale riskli jsme to a jelo nás 45. Museli jsme se smířit i s 1. galerií, odkud je přece jen hůře vidět a mnohdy i špatně slyšet. Ale výkony některých herců - př. Václava Postráneckého, Táni Medvecké nám náladu vylepšily, také nádhera interiéru divadla nás tolik nadchla, že jsme docela zapomněli na některé nedostatky, a určitě do nějakého divadla opět pojedeme.

L. Halířová

ISŠ

Zajímavý rozhovor

Chodíme často nakupovat do nákupního střediska, zajímalo by nás, co si také paní vedoucí o nás žáci ISŠ myslí, a položily jsme jí několik zvídavých otázek.

1) *Pracujete již dlouho jako vedoucí prodejny?*

Celkem pracuji u Jednoty asi 7 let, od března tohoto roku jako vedoucí Jednoty ve Vysokém nad Jizerou.

Když jsem sem nastupovala, šla jsem do neznáma, nevěděla jsem, kde je Vysoké a kde je která prodejna. I přes všechny problémy mám snahu vy-

držet, i když jsem si zpočátku myslela, že to vzdám.

Ale už jsem si zvykla a nechci často střídát zaměstnání.

2) *Daří se Vám práce podle Vašich představ?*

Prvních 5 měsíců se mi práce nedařila, ale teď již nejsem úplně nespokojená.

3) *Jste spokojena s dodávkami zboží, je prodejna včas zásobována?*

V rámci možností Jednoty ano.

4) *Jste spokojena s výběrem zboží, které nabízíte? Vám se zdá, že je výběr dostačující?*

Naprosto ne, mohl by být širší sortiment a budeme dělat vše pro jeho rozšíření.

5) *Jste spokojena s dodavateli?*

Na 99 % ano.

6) *Vidíte ráda ve svém obchodě žáky ISŠ? Měla jste už někdy s nimi nepříjemnosti?*

Poslední měsíc jsem nespokojena s žáky ISŠ, hlavně s chlapci.

Důvody: Chodí do obchodu bez košíku, srocují se, chodí 4 s jedním košíkem, „nakupují“ v největší špičce, ale nakonec stejně nic nekoupí. Dále mi vadí hluk u automatů a kouření. Chovají se nevychovaně, nedají si říct a jsou drzí.

7) *Co byste udělala se studentem, který kradl ve Vašem obchodě?*

Pokud mu není nad 15 let, oznámila bych to rodičům a škole a dávala bych si na něj pozor, při opakování přestupku bych ho požádala, aby do obchodu nechodil. Přestupky starších bych oznámila policii.

8) *Nechala jste přestěhovat regály, je víc místa pro zboží, ale menší přehled o zákaznících. Krade se ještě v obchodním domě?*

Vzhledem k přestěhování regálů se musí obchod více hlídat a to je další problém. Máme málo zaměstnanců. Můj osobní názor je, že se krade vše, co jde. Ale ještě věřím, že vysočtí občané nekradou.

9) *Co se Vám na zákaznících nelíbí?*

Chodí k nám se zbožím z jiného obchodu, vracejí se se zaplaceným nákupem a nic neřeknou. Pak je člověk podezřívá, že to vzali tady, i když to není pravda. Žáci ISS, Němci, Holanďani a jiní cizinci nakupují pravidelně bez košíku.

10) *Ovlivňují Vás reklamy na výrobky při nákupu a objednávání sortimentu do Vašeho obchodu?*

Jako vedoucí mě ovlivňují, řídlím se reklamou. Ale jako zákazníci ne. Dobrý výrobek reklamu nepotřebuje, prodá se i bez reklamy.

11) *Vy sama nakupujete raději ve svém obchodě nebo u konkurence?*

Potraviny jediné u nás v Jednotě, výrobky a zboží, které tu nemáme, nakupuji u konkurence.

12) *Úroveň oddělení potravin se pod Vaším vedením značně zvýšila.*

Zákazníci jsou spokojeni s dobrým sortimentem a hlavně s tím, že už si nemusí kupovat „prošlé výrobky“.

13) *Jaký je Váš dojem z nákupů a s úrovní prodeje? Co byste ještě chtěla zlepšit?*

Snažíme se, aby měli zákazníci základní sortiment, aby byly na pultech

čerstvé výrobky a aby byli se základním sortimentem spokojeni. Bohužel tu nemáme doplňkové zboží, protože každému nejde vyhovět. Prála bych si novou váhu, novou kasu, vitriny na salámy.

Prodavačky se snaží, ale zákazníci jsou s nimi často neprávem nespokojeni. Beru na vědomí nevyhovující prodejní dobu, ale většina personálu dojíždí autobusovými spoji a jaké jsou s tím potíže, vědí zákazníci sami. Zatím je to začarovaný kruh. Například, když potřebuji být v sobotu v obchodě, musím zde přenocovat, protože v sobotu mně sem autobus nejede.

Paní vedoucí, děkujeme za upřímné odpovědi, budeme apelovat na spolužáky, aby Vám neztěžovali Vaši náročnou práci a přejeme Vám jen samé úspěchy.

*Ackermannová Pavla
a Šinkorová Jana, III. roč. RŠ*

Muzeum

Vyprávění o založení vysockého muzea - IV. díl

Ani znázornění zařízení uvnitř chalupy nebylo na výstavě opomenuto. Zaujala i lodičková visutá kolébka, která byla zavěšena na železných tyčích. Kroje byly zastoupeny postavami horalů v kožíších, opentlovaných beranicích, jezevčích rukavicích, modrých kaputích s mnoha límcí a vysokých botách s výložkami.

Ženy se oblékaly do soukených sukní, špenzrů a květovaných kukliček. O podkrkonošském kroji mů-

žeme říci, že byl velmi prostý. Z výstavy zůstaly také zachovány čepečky vápeníky s uzlíčkovým vyšíváním a sameťové šněrovačky.

Velký význam ve Vysokém nad Jiz. měly svého času cechy.

Ve Vysokém nad Jiz. byl cech řemesla krejčovského, ševcovského, pekařského, řeznického a sedmeráckého. O bohatství cechů svědčí památky, které byly také na výstavu přivezeny. Byly to především nákladné korouhve nazývané „žengrouty“, které nosilo vždy devět příslušníků cechu. Žengrouty se nosily o Božím těle.

Část expozice byla věnována nářečím. Byly zde vystaveny dvě knihy, ručně psané kaligrafickým písmem. První se jmenovala

„Vánoční koledy v Krkonoších“, jak je sebral, zapsal a notovým nápisem opatřil Josef Zajíček.

Druhou knihou byly „Pověry a pranostiky v Krkonoších“, které sebral a sepsal Josef Šír. Kniha přesně zachycuje nářečí a jsou v ní zaznamenány pověry, pranostiky, přísloví a různé krátké příběhy, které byly pravděpodobně vyprávěny na prástkách.

Knihy, které byly na výstavě, ukázaly, že lidé v tomto kraji toužili po vzdělání. Vystaveny byly dvě bible ze 16. stol., postily, kancionály a nábožná rozjímání.

V oddělení „Ochotnická divadla“ vystavoval ochotnický spolek „Krkonoš“ předměty vztahující se k jeho již dlouholeté činnosti. Ochotnické divadlo začal hrát ve Vysokém nad Jiz. Jan Petruška v roce 1786.

Spisovatel K. V. Rais, který dobře znal vysoký lid, po prohlídce výstavy vysoké v Praze na Národopisné výstavě napsal následující: „Tu je domov našich Vysočáků i vůkolních!“

- Stojíce před obrazem zachumelené chalupy, v duchu si představujete, jak si k ní cestu razí strejc, zaobalený v plášť makové barvy se sedmi soboly, na šňůře kolem krku visí mu hrozitánské chlupaté rukavice palcovníky, na hlavě má huňatou mrázovku s ušima pod bradu pevně přivázanými a v ruce drží hůl, na dolním konci silně okovanou. U kropenky, na dvěch visící, se pokřizovav, dal domácím pozdravení a povytáhnul z pláště dýmku, povídá: „To je severije! - není to tam venku možno zapálit a ňák je mně dnes kuřno. Dejte mi drobet žhavého.“

I. Mečřřová - Hásková

Krkonošův divadelní podzim

K letošnímu Krkonošovu divadelnímu podzimu

Čas se nachýlil, byl tu říjen a s ním rok očekávaná divadelní přehlídka. Každý si jistě prohlédl krásně upravené výlohy nákupního střediska. Letos, zásluhou členky mladé učitelky J. Vránové, opravdu svou nápaditostí i obsahem upoutávaly pozornost k jednotlivým inscenacím, podněcovaly zvědavost i rychlá rozhodnutí o zajištění vstupenek. Jako každoročně nastalo pro informační středisko dost těžké období distribuce vstupenek a

vhledem k zájmu veřejnosti opravdu není vedoucí střediska a knihovnici Ivance co závidět. Členové Krakonoše zabrali naplno, aby divadelní budova a vše, co k přehlídce patří, bylo připraveno a zajištěno.

Jako první se v pátek na jevišti představili ochotníci z Jilemnice. Vystoupili jako hosté v předvečer zahájení KDP s hrou A. Hofmeistera „Nevěsta“. Vyprodaný sál se bavil a ochotníkům z Jilemnice lze jen přát, aby ve své činnosti pokračovali a navázali tak na kdysi slavný jilemnický divadelní spolek „Kolár“.

V sobotu se představila Karolinka s Hubačovou hrou „Dům na nebesích“. Řada diváků jistě srovnávala uváděnou hru s představením stejné hry vysokých ochotníků a došla k závěru, že vysoké uvedení bylo divácky zajímavější. Úprava hry Karolinkou (byla škrtnuta postava paní domácí) nebylo šťastné řešení i výkony byly nevyrovnané. Od Karolinky, která je častým účastníkem KDP, jsou diváci zvyklí vidět velmi dobře provedené inscenace, a tak byl „Dům na nebesích“ trochu zklamáním.

Neděle byla ve znamení Horšovského Týna s hrou Benedettiho „Třicet vteřin lásky“. Tento, pro diváky dosud neznámý soubor, byl příjemným překvapením a uvedl se svižným tempem pěknou konverzačku pro pobavení diváků. Dobré herecké výkony byly po zásluze odměněny potleskem plného sálu.

Libický soubor Vojan uvedl v pondělí dvakrát hru E. F. Šamberka „Blá-

zinec v prvním poschodí“. Poněkud zastaralé předloze dokázali ochotníci z Libic dát švih a odvedli pro diváky velmi dobré oddechové představení.

Úterý bylo ve znamení pohádky „Pták Ohnivák a liška Ryška“, kterou pro dramatické uvedení zpracoval Jan Jílek. Divadelní soubor z Ústí nad Labem zahrál hru celkem třikrát během jednoho dne, aby se dostalo na všechny zájemce (hlavně školy). Klasická pohádka, dobře zahráná za použití tzv. černého divadla, měla překrásnou výpravu a byla částečně veršovaná. Zaujala však děti především v akčních místech. S politováním nutno konstatovat, že většina dnešních dětí (jak jsou zřejmě odchované televizí) reaguje především na akci a méně už vnímá mluvené slovo - pokud je pohádka vůbec baví. Potěšitelnou výjimkou byly děti z Vysokého a z Rokytnice, které sledovaly celý děj pozorně a se zájmem. Z reakcí dětí je možno se domnívat, že tam, kde se divadlo hraje, jsou i děti daleko pozornější diváky a lze si jen přát, aby se tradice ochotnického divadla obnovila i tam, kde zatím spí.

Úterní večer byl vyhrazen hostům z Francie. Zvědavost našich diváků naplnila sál, i když všem byla jasná jazyková bariéra. Jak asi hrají ochotníci z dalekého pobřeží v Normandii? Dobře!

Se šarmem, Francouzům vlastním, zahráli Molliérovu komedii „Lékařem proti své vůli“. S důrazem na akci a příslušně zabarveným vodopádem slov (za použití i několika slov českých) a

zapomocí dobře voleného českého komentáře na rozdáváných letáčcích byli diváci solidně informováni o dění na jevišti a potlesk i na otevřené scéně tomu nasvědčoval. Zkrátka divadlo se líbilo a jak bylo vidět, ani rozdílnost jazyků nevadila v porozumění lidem, kteří divadlo milují. Za zmínku stojí i pozvání zdejších ochotníků do Francie. Zda bude návštěva uskutečněna, to ukáže budoucnost.

Středa byla vyhrazena pro DS Klapý s hrou od F. G. Lorcy „Dům dony Bernardy“ v úpravě režiséra Valěše pod názvem „Ukrutný Lorco corridou voní“. Hra byla upravena pro arénová vystoupení, řada akcí se odehrávala na zemi, což bylo pro diváky, zvlášť ze zadních řad, poněkud nepřehledné. Škoda, protože výborně hrající skupina žen odvedla bezchybný výkon, pohybově i mimikou náročný a přes určitou morbidnost předlohy (nebo snad právě proto?) odcházeli diváci sice v zamyšlení, ale spokojeni, když předtím odměnili aktéry mohutným a uznalým potleskem.

Čtvrteční představení DS Němčice bylo poněkud nešťastné. Jak volbou, tak provedením. Vybrali si od A. Jarryho hru „Ubu králem“. Sám jmenovaný autor je problematický a pro ochotníky dvojnásob. Jen nápaditá režie i provedení může Jarryho dramatickou tvorbu prezentovat divákům. A to se ochotníkům z Němčic, žel, nepodařilo. Místy rozvleklé a nezábavné představení diváky neuspokojilo a řada z nich se po přestávce na svá místa nevrátila. Jen díky zdvořilosti vysoc-

kého publika a účtů k úsilí, které bylo k nacvičení a uvedení hry vynaloženo, nezůstal sál po přestávce poloprázdný a i zdvořilý potlesk se soucítěním podtextem se nakonec ozval. Jistě si pro příště ochotníci z Němčic vyberou hru jinou a na některém z příštích KDP nás příjemně překvapí.

A byl pátek a ještě k tomu 13. října. Na to nic nedbal soubor z Ofechova a dvakrát zahrál hru svého režiséra V. Pešky „Bylo nebylo...“. Gejzír nápadů v perfektním provedení okamžitě navázal kontakt s hledištěm a bavil diváky po celou dobu trvání představení. Závěrečné ovace přeplněného sálu si vynutily pěvecké přídavky a po řadě opon se spokojení a rozesmátí diváci jen neradi rozcházelí. Ke krásnému zážitku opravdu není co dodat.

Týden uplynul jako voda a v sobotu jako poslední hostoval na vysokých prknech DS Spolana z Neratovic s hrou J. Patricka „Opalu má každý rád“. Dojemný příběh hodné ženy, která se snaží každému pomoci a v každém hledá a nalézá jen dobro, zaujal diváky a pěkně zahraniční představení se všeobecně líbilo. Byla to krásná tečka za letošním KDP a lze si jen přát, aby i v životě to dobré vždycky zvítězilo.

Tolik o divadlech, ale přehlídka není jen řada představení. To je především ohromná spousta práce celého kolektivu v Krakonoši i v hasičárně, práce ubytovací i stravovací, pomoc spolku Vobskočák, práce přípravného výboru a poroty, starost o denní vydávání divadelního Větrníku, služba v informačním středisku a práce odborníků

při doprovodných akcích a školení. Letos byla přehlídka zvláště náročná pro partu techniků a osvětlovačů v Krakonoši a závěrečný, mohutně navštívený bál Sejkorák s následným úklidem celé divadelní budovy dal také všem zúčastněným, jak se říká, pořádně zabrat. Proto všem patří upřímný dík veřejnosti i za to, že každým rokem připraví divákům krásný divadelní týden - a letošní přehlídka byla výběrem divadel mimořádně úspěšná - jsme vděční a už nyní se těšíme na příští rok.

A. Hanušová

Poprvé ...

Tak jsme tu měli přehlídku. Dá se říci - žádná novinka. Pro mě byla ale v mnoha směrech nová. Až doposud jsem se jí účastnila jen jako divák. Letos jsem měla poprvé možnost nahlédnout pod pokličku a pohybovat se v zákulisí celého týdenního divadelního maratónu.

Slovo maratón skutečně není nasazené. Pro většinu lidí začíná přehlídkový den třetí hodinou odpolední, kdy se sejdou na vítání souboru pánem hor - Krakonošem. Pro místní je to jakýsi druh tradice, která k přehlídce neodmyslitelně patří. Pro turisty je to pak atrakce, kterou těžko někde jinde zažijí. Pro mě, jako pro hostesku, začínal přehlídkový den v osm hodin ráno, pro mnohé ještě dříve, a končil mezi druhou a třetí hodinou v noci. Po celou dobu jsem měla být pokud možno usměvavá, odpo-

čatá, milá a svěží. Nicméně - dělat souborům pečovatelku mi bylo velkou ctí a školou.

Příznám se bez okolků - měla jsem trému. Sice jsem se již částečně podílela na přípravách (převážně v informačním středisku) a věděla předem, jaké budou mé povinnosti a jak bude přibližně vypadat můj program, ale snad právě proto jsem se obávala, abych něco nezanedbala, nezapomněla a hlavně, abych vše časově stihla.

Velké štěstí bylo, že můj první soubor nebyl ve Vysokém žádný nováček. Přijel k nám z Libice nad Cidlinou a já se jej ujala v neděli 8. října. Ten den se měl soubor ubytovat, přivítat a prostřednictvím hostesky, tedy mě, nahlásit požadavky na druhý den, kdy měl zkoušet a hrát. Vzhledem k tomu, že část souboru byla ve Vysokém již od začátku, tedy od pátku, proběhlo ubytování bez problémů a v pohodě. O půl třetí téhož dne jsem s Libickými poprvé absolvovala vítání na městském úřadě. Přesně ve tři hodiny odpoledne jsme měli být nastoupeni u kostela a během fanfár nastoupit před Krakonoše. Tuto část většina členů dobře zná, nebudu tedy celý ceremoniál popisovat. Libický soubor s sebou přivezl také libické „řepánky“, na kterých si nejeden divák pochutnal. Stejně „chutnala“ i vystoupení libických ochotníků - Blázinec v prvním poschodí. Diváci měli možnost v pondělí navštívit odpolední či večerní představení. Pro nás tento den začínal v 9.00, kdy se začínalo zkoušet. Stavěla

se scéna, připravovala se světla a zvuk a mým úkolem bylo jediné - být na blízku a pečovat o pohodlí. Komunikovala jsem s technikou a s kuchýnkou, starala se o občerstvení, jednoduše se snažila, aby bylo o mé „ovečky“ dobře postaráno. Stejně tak se o své soubory staraly Janička Vránová a Slávka Hubáčková. Spolu s námi o pohodlí nejen souborů, ale i návštěvníků pečovalo množství dalších lidí. Těžko bych mohla všechny vyjmenovat, ale všem jim náleží dík. Ať již jejich péče procházela žaludky, nebo pomáhala technikům - zvukařům a osvětlovačům, nebo se starala o zábavu.

Úkolem hostesky také je - uvítat soubor před začátkem představení. Každá z nás se snaží vítat po svém, pokud možno originálně, a je na divácích, aby zhodnotili naše vystoupení a projev. Po představení se soubor snaží co nejrychleji složit scénu a uklidit šatny, protože jej čeká společenský večer v místní hasičské zbrojnici. Ten se někdy skutečně protáhne až do rána. Nicméně druhý den o deváté hodině ranní začíná hodnotící seminář v malém sále, kdy odborná porota ohodnotí večerní představení a je tedy v zájmu souboru, aby se na tento seminář dostavil pokud možno v plném počtu. Mně se v úterý stala nemilá věc, že jsem přišla o hlas. Své udělaly teplotní rozdíly (hasičárna versus nepřítis teplá noc), cigaretový kouř (pro nekuřáka, jako jsem já, je to doslova jed). Po další dva dny jsem dělala vše pro to, abych jej do čtvrtka, kdy jsem měla

mít další soubor, opět našla. Po usilovném kloktání a litrech citrónového čaje se mi to podařilo, ale skutečně to nikomu nepřeji.

Po hodnotícím semináři jsem se se souborem z Libice měla podle programu o půl druhé rozloučit. Vzhledem k tomu, že nemám loučení právě v lásce, nepřeháněli jsme to - vždyť se za rok, a to je chvilka, zase sejdem.

Dalším souborem, o který jsem pečovala, byly Němčice nad Hanou. Věnovala jsem se jim stejně jako souboru z Libice. Jediný rozdíl, který byl, spočíval v úspěchu v představení, které se hrálo pouze jednou a nedalo se počítat mezi neúspěšnější.

Musím ale říci, že Němčičtí jsou skvělá parta, která se nedá jen tak odradit a já doufám, že se za rok opět setkáme.

Stejně přání mám i co se týče ostatních účastníků přehlídky. Nejvíce jsem si to uvědomila druhý den po Sejkoráku. Tam jsme jako hostesky měly za úkol pomáhat při předávání cen.

Den poté je Vysoké neuvěřitelně prázdné. Kontrast plného sálu, spousty lidí a náhle naprosto vylištěného prostoru na mě dolehl již v neděli ráno cestou do muzea. Loučení - všechna končila stejně - tak za rok ahoj! Vzhledem k času je to chvilka, ale když tento maratón jednou celý zažijete a pak celý dlouhý rok musíte čekat a víte, že se tu, až na zátné výjimky, nic nestane, tak se vám prostě stýskat musí.

Daniela Hejralová

O kostele sv. Kateřiny

Přátelé,

rád bych vás informoval o průběhu prací při opravě našeho kostela ve Vysokém nad Jizerou. Jak sami vidíte, jde to velmi pomalu.

Střecha (nová vazba, krytina = bonnský šindel, oplechování věže mědi, zlacení křížů) nás stála 2,5 miliónu korun. Šlo o havarijní stav, hrozilo propadnutí střechy, a tak se nám finanční prostředky snadněji získávaly. S novou fasádou jsou větší problémy. Finančně jsme vyčerpaní.

Jen malá informace z letošního roku:

Jediný finanční prostředek jsme mohli mít od okresního úřadu v Semilech - 250.000,- Kč. Byl určen na stažení klenby. To však nemohlo být letos provedeno, protože ke stažení je zapotřebí lešení kolem celého kostela. Zdálo se nám to neproveditelné - proč stavět lešení, když nejsou finance na omítku. Rozhodli jsme se opravit alespoň čelo kostela s barokní předsíní - novou fasádu, oplechování předsíně mědi, nové dubové dveře a opravu náteru věže. Akci jsme rozjeli, ale okresní úřad finanční příslib zrušil, protože jsme ho neužili podle jejich přání.

Nyní nám chybí peníze pro stavební firmu pana Petrušky, která práce na kostele provádí. Doufejme, že se vše vysvětlí a vyřeší.

Těší mě, že sbírka na opravu kostela mezi občany a příznivci Vysokého měla kladný ohlas a během dvou let se vybralo 230.000,- Kč. To samozřejmě

jsme již investovali. Také příspěvek od městského úřadu ve Vysokém nad Jizerou v minulém roce byl veliký.

Díky vám všem za každý peněžní dar i za to, že kostelu fandíte, aby byl co nejdříve opraven.

Josef Mazura, administrátor

KULTURA ODÍVÁNÍ

Zouvák, hošťáblata a viks

Zouvák, potřeba v domácnosti, dnes zapomenutá. U nás doma byl z tvrdého dřeva. Když zouvák ležel na zemi na podlaze, vypadal jako zjednodušený brouk roháč. To hlavní hladké prkénko mělo v hoření třetině pod otvorem pro botu jakési nožičky, takže zouvák zachovával šikmou polohu. Fortel zouvání byl zcela jednoduchý, jedna noha se položila na dolní konec prkénka, aby silným tlakem zabráňovala převrácení zouvaku a druhá obutá noha se vložila do otvoru mezi „rohý“. Tahem se pozvolna na to vyzula.

Tohle se dalo v době, kdy muži nosili vysoké boty, zvané též „faldovačky“. Venkované měli tvrdé holinky a kalhoty do bot, kdežto ve městě byly v módě holinky měkké a kratší a nosily se pod nohavicemi. Lidově se jim říkalo „hošťáblata“ nebo také „holfšťáblata“. Náš tatínek je také s oblibou nosil, zvláště v zimě, a líboval si, že má nohy v teple. Já jsem mu je musil udržovat v pořádku, totiž viksovat a nosit na správu. Viks - jinak se neříkalo - bylo černé leštadlo na boty, které se prodávalo v bílých dřevěných kulatých

krabičkách, kus asi za tři krejcare. Když viks v krabičce časem zaschl, jednoduše se na něj naplilo a kartáčem se to fidlovalo na boty. Chvilku se to nechalo zaschnout a pak se to velkým kartáčem leštilo čili viksovalo. Lesk byl neobyčejně pěkný. I pan farář i pan purkmistr si potrpěli na boty pěkně naviksované. To už bylo mým zaměstnáním, v němž jsme se s bráchou Milošem střídali: celé rodině viksovat boty. Tatínkova hošťáblata musela zářit nejvíce.

Jednoho podzimního dne povídá tatínek: „Vezmi ten horší pár holinek a půjdeme s nimi k mistru Š. na správu“. Šli jsme za školu k mistru, který měl v dílně 3 až 4 tovaryše a učedníky. Uvítal otce, vzal ode mne boty, důležitě je prohlížel přes brejle a pak hlasitě pronesl otázku: „Taky mi řeknou, pane řídící, který havod jim tyhle šify šilo?“ Na to otec s klidem Angličana: „Ty boty jsou, mistře, od vás!“ Leknutí, nová řádná prohlídka, úsměv a resumé: „Na mou duši!“ Všeobecná veselost vypukla a dobrá nálada ukončila tento starosvětský obrázek. Mně se v té ševcovské dílně ohromně líbilo, takže mne později ani nezalekla tatínkova pohružka: „Nebudeš - li se ve škole dobře učit, dám tě na ševcovinu“. Vůbec jsem nechápal, že by to měl být nějaký trest. Svým klukovským rozumem jsem tenkrát odhadl, že ševcem nemůže být žádný pitomec, vždyť postaví takovou botu jen na koleně v verpánku - to byl přece „kumšt“. Ať to někdo zkusi. Schválně jsem se pak učil méně pilně, abych se na tu „ševcovinu“

dostal, ale nikdy mi to nevyšlo. Těch tužeb mi nevyšlo víc, nevyšel mi „seminář“, neboť jsem chtěl být „panem páterem“, nevyšla mi „malířská akademie“ a nakonec po vzoru otce jsem se stal „kantorem“.

Zápisník Vladimíra Pavlíka,
archiv muzea

Z historie dávné i nedávné Slavnostní otevření Krakonoše Část 2.

Dne 25. října 1925 - před 70 roky - byla slavnostně otevřena divadelní budova Krakonoš uvedením hry Ladislava Stroupežnického „Paní mincmistrová“. V úzkém sešitu zaznamenal pan Antonín Junek zápisy schůzí stavební a finanční komise zvolené na členských schůzích Pěvecko-divadelní jednoty Krakonoš 11. června 1924.

13. června 1924... Konečně bylo všeobecně usneseno, že pan stavitel Josef Janda má přesně vyměřiti stavební místo (na rohu parku u hasičárny naproti kostelu a faře), tato definitiva pak má se odeslati (celkový plán stavby) k okresní správní komisi ve Vysokém nad Jizerou ku schválení.

V dalším zápise z 9. října 1924: ...Okresní správní komise plány schválila - dále se navrhuje, aby darovaný stavební pozemek byl geometrem odměřen. Přibližný stavební rozpočet činí asi 360 - 370 tisíc Kč. Na celkovou stavbu (dle plánu) se odvážit nemůžeme. Uskrovníme se pouze na sál, byt pro domovníka, chodby a záchody, stavbu stálého jeviště musíme

oželeti. Starost o peníze je nejpalčivější otázka.

20. října 1924: ... Pan předseda cituje částečně debatu Obecního zastupitelstva, zde mělo dojít ku schválení návrhu Městské rady, totiž povolití ručení za naši jednotu na 200.000,- Kč.

19. listopadu ... Čteny protokoly ze schůzí a vzpomíná se den 17. listopadu, kdy na stavebním místě konána byla komise.

Velikou bolestí bylo pro některé občany poražení starých lip u hasičské boudy nalézajících se právě na stavebním místě. Lípy tyto sázeny byly na památku nastoupení císaře Františka Josefa I. (2. XII. 1848). Jedním z nejtužších obhájců byl pan Dr. Oldřich Kramář a vyskytl se i druhý, pan Josef Vodsedašek, obchodník.

Téhož ptá se v řečený den pan okresní hejtman Butula: „Jsou to nějaké historické lípy? Sázel je Žižka?“

Mimořádná valná hromada konána 5. prosince 1924. K objasnění pozdějším věkům uvádím některé situace současných poměrů: delší boj odehrává se mezi námi a tělocvičnou jednotou Sokol. Tato v zimě r. 1922 zařídila biograf v místě a nemůže se spřáteliti s myšlenkou, že by ještě nějaký podnik zábavní mohl v městě existovati, i divadlo ... Můžeme říci, že se odehrává boj stavovsko - nábožensko - spolkový.

V posledním čtvrtletí činěny po městě sbírky. Dárci jsou většinou středního stavu. Tak zv. „intelligence“, až na jedince, sbírku ignorovala - zají-

mavý obrázek buď boje politického, či spolkového, ale velice smutně jeví se zde pochopení divadla inteligencí. Slibně počíná se ukazovati činnost loutkového divadla - čistý výnos věnován na stavební fond.

9. března ve schůzi oznámeno, že Občanská záložna poskytne nám půjčku 200.000,- Kč a dar 3.000,- Kč. Stavba zadána staviteli Jos. Jandovi.

21. dubna započato s vlastní stavbou. Již také stanoven den 25. října 1925, kdy nová naše divadelní budova bude otevřena.

M. Hejralová

V příštím čísle zahájíme další seriál
Z kroniky Staroveské

Památce všech obětí nacismu z Vysocka

Vězeň číslo 21843 Jindřich Smetana

závěrečná část

Pověstný koncentrační tábor Flossenbürg

Měsíc duben 1945.

Koncentrační tábor leží na velkém kopci obklopen lesy. Samotný Flossenbürg je malé horské městečko.

Tábor byl zřízen asi pro 6.000 vězňů, ale v dubnu r. 1945 nás bylo sedmdesát tisíc. Rozsáhlá budova, kam nás odvedli, byla bývalá výrobní letadel. Ve velké místnosti leželo mnoho tisíc vy-

hublých vězňů. Náš transport po cestě utrpení musel ulehnout. Zápach tam byl veliký, protože do jednoho koutu se chodilo na záchod. Vycházet z budovy bylo přísně zakázáno. Mrtvolky vězňů se házely do stejného koutu na hromadu, kam se chodilo na stranu.

V té době také v táboře řádl skvrnitý týf.

Ráno nás rozdělili na nečisté bloky a tam jsme teprve dostali trochu jídla. Někteří vězni se tísnil na palandách 60 cm širokých, vždy po 4 mužích, ostatní spali na podlaze.

Jídlo bylo ubohé, brambory a chleba už nebyl. Mnoho vězňů umíralo. Krematorium mělo dvě pece, které nestačily, spalovalo se v lese. Než mohli být mrtví spáleni, uskladňovali se v záchodě.

Hrozná podívaná! Těla mrtvých byla úplně zmohutalá a páchla.

Jednoho dne se na barácích objevily bílé prapory a proběhla zpráva, že jsme obklíčeni americkým vojskem. Radoští jsme se líbali, ale byl to falešný poplach a naše radost krátká.

Po této události nastalo rychlé stěhování celého tábora. Tento další pochod 70.000 vězňů začal počátkem dubna 1945. V tlupách po několika tisících jsme opouštěli Flossenbürg. Z této cesty byla veliká obava, protože za námi nevezli žádné potraviny. Vysoké kulometné věže, ostatní dráty pod proudem, příkopy napuštěné vodou a SS-maní s pověstnými psy znemožňovali útek.

Cestou z flossenbürgského tábora nás vodili nemožnými cestami, jen aby

nás hladem umořili a postříleli. Pochodovali jsme Bavorskem směrem k Šumavě. Ze 70.000 nás zbyla sotva polovina. Cestou jsme jedli trávu a výhonky stromů. 21. dubna nedaleko městečka Rötzu v Bavorsku jsme byli z toho pekla Američany vysvobozeni. Okázale nás přivítali a dali dostatek jídla.

SS-maní, kteří náš transport doprovázeli, utkali směrem k lesu, ale nedoběhli, američtí vojáci je postříleli.

Po malém uklidnění z rozkazu amerického vojenského velitelství museli občané města Rötzu posbírat postřílené vězně podle silnic a polí. Mrtvolky omýta důstojně pohřbívat do společného hrobu. Kolem Rötzu jich posbírali na 400. Z nařízení pak byla vykonána oslava, všichni občané Rötzu se museli zúčastnit a mrtvým poklonit. Volně jsme chodili pohromadě, a to 9 Čechů. Byli jsme na rozkaz jednoho amerického důstojníka ubytováni v jednom mlýně. Já jsem byl nemocen a převezen do nemocnice blíže Rötzu. V této nemocnici byli našťástí dva čeští lékaři a díky jim a americkým lékům jsem se trochu pozdravil.

Jednoho dne do této nemocnice přijel na návštěvu americký důstojník, rodem Čech z Domažlicka. Ten pak zařídil na žádost českých lékařů 22 Čechů z této nemocnice odvézt do Rokycan. Jídla najednou bylo tolik, že jsme si nevěděli rady. Na dobré lidi z Rokycan nikdy nezapomenu. Plakali jsme skoro všichni, jak se o nás starali.

V rokycanské škole jsme byli jen 2 dny, pak nás Rokycanští odvezli do

Prahy-Košíř. Také v Košířích nás okázale přivítali.

V Praze se ještě bojovalo a museli jsme se ukrýt do sklepa, protože jsme byli v trestaneckých šatech.

Z Prahy domů jsem odjel brzo ráno 12. května 1945. A byl ten den u svých nejdražších!

Psáno v červnu 1945.

Jindřich Smetana

*Pro Větrník připravila
J. Ďoubalíková*

Okénko pro podnikatele

Symbol léta uprostřed zimy = KESL

Zima přišla přes noc a uhasila všechna dušičková světla. V pátek ráno jsme vstávali do „bílého a studeného“. Po obloze se honily těžké sněhové mraky, studený vítr fičel a vířil hustě padající sněhové vločky. Ovocné stromy jako by se divily, že ještě nestačily odložit letní zelený kabát a už dostaly bílou studenou pokrývku.

A do této nečekané nepohody jsem se vydala na schůzku. Z kopce ke Staré Vsi mě vítr popoháněl, ani jsem se nemohla moc rozhlížet po změně tváří staroveského údolí.

V bývalé jídelně bývalé Seby 13 mě už čekal majitel firmy KESL (rozuměj KELLner - SLužby). V malé kanceláři bylo útulno a při šálku horké kávy jsme si s manžely Kellnerovými povídali. Otázek jsem měla mnoho, odpovědi byly velice zajímavé, a tak se o ně s

vámi, milí čtenáři, podělím. Jistě jste zvědaví, jako jsem byla já.

Co tedy znamená firma KESL?

Naše firma je jediná v celé české republice, která opravuje stany i veškeré jejich příslušenství (vlastní celtovinu, ložnice, konstrukce i další stanové doplňky jako kuchyňky, slunečníky atd.). Hlavní náplní je ale oprava stanů a výroba nových stanů pro junáky, indiánských stanů TE - PE a stanových předstíní k obytným přívěsům.

Kdy a kde jste s firmou začali?

V roce 1991 v Lomnici nad Popelkou.

Proč jste se přestěhovali do této budovy na okraji města?

Náhodou jsme se dověděli, že je k pronajmutí. S majitelem panem Baumgartnerem jsme se dohodli a od září pracujeme tady.

Kolik lidí zaměstnáváte?

4 z Lomnice a my dva s manželkou. Jestli se výroba nových stanů rozjed, hodláme přijmout další švadleny, vyučené v oboru, příp. zaučit, mám zájem o lidi z Vysokého.

V jakém stavu jste budovu převzali?

No, byla to původně hospodářská budova, kuchyně, jídelna, konferenční místnost, dnes je to výrobní. Musela být nově zavedena veškerá instalace elektřiny a plynu. Jen voda zůstala společná s továrnou a na to bychom málem doplatili, protože továrně vodu zavřeli. Majitel se ale rychlostně postaral o nápravu a vodu už máme také svou.

Prošla jsem pak celou budovou, prohlédla si zámečnickou dílnu,

ohromnou a světlou šicí dílnu s velikým stříhacím stolem, zkušební místnost, sklad i soc. zařízení.

A v hovoru jsme pokračovali.

Máte své stálé odběratele?

Jistě, dodáváme např. kolíky ve velkém jako jediní výrobci. Odběratelem je Technolen WF, Lomnice nad Popelkou, JAPIO (Svoboda nad Úpou), Sitav (Svitavy), to jsou velkovýrobci stanů.

A jak je to se získáváním materiálu pro vás?

Impregnované celtoviny nakupujeme v Technolenu a kovový materiál z velkoskladu hutního materiálu firmy Feron.

Jaké klady má tato nová výrobní?

Ohromné. Je tu prostor na všechnu práci, dostatek světla, příjemné klidné prostředí a výborná spolupráce s majitelem.

Mohl byste mi uvést i nějaká čísla?

Kolik čeho a tak?

V zámečnické dílně vyrobíme ročně průměrně 600.000 ks stanových kolíků, ušijeme kolem 600 nových stanů, opravíme asi 1000 stanů, zhotovíme asi 70 předstíní podle přání zákazníka. Stačí?

Děkuji. Opravdu zajímavá čísla.

A co zápory? Není umístění podniku stranou města na závalu?

Naopak, bydlíme kousek odtud, můžeme na přání zákazníka přijít do podniku i po pracovní době, i v sobotu nebo v neděli.

Největší závadou je skutečnost, že marně žádáme o telefon přímo na pracoviště.

Jak se tedy se zákazníci domlouvají?

Písemně nebo na kontaktní telefon do bytu.

Po 15. hodině na číslo 94 452.

Máte ještě něco zajímavého, co byste chtěl našim čtenářům sdělit?

Ano, chtěl bych poděkovat MěÚ za možnost stravování zaměstnanců ve vysoké hasičárně. Jsme velice spokojeni s kvalitou i kvantitou. Nahoru nás pohání prázdný žaludek, dolů je to zdravotní procházka po dobrém jídle.

*S Kellnerovými si povídala
L. Hnyková*

Z DOPISU ČTENÁŘŮ

Milá paní redaktorko,
srdečný dík za vysoké Větrníky. Hned včera večer jsem začala s pročítáním a až dlouho do noci četla. Je v tom skutečně mnoho zajímavého, pro nás všechny potřebného a poučného. Kupř. z měs. IX. t. r. „Z historie dávné a nedávné“ - moc se mi líbil mj. otištěný opis dopisu pana Věnceslava Pa-seckého z 18. 3. 1855 zaslaný příteli panu Josefu Patočkovi ze Sklenářic k jeho svátku.

Člověk se nestačí divit, kolik úcty a dobra tehdy v lidech ještě bylo. Všechno to přítelovo srdečné přání se mu skutečně vyplnilo.

Dále jsou ze II. svět. války moc pěkně zpracovány a připravovány pí Jiřinkou Ďoubalíkovou - skutečné důkazy životem psané. Památce všech zahraničních bojovníků z Vysocka.

Čím ti naši lidé - skuteční hrdinové - jenom všim museli projít?

Ve Staré Vsi bydlela p. Jínová Emilka, dost jsme se znali, trochu jsem jí pomáhala s dětmi. To byla teta p. Karla Kopala, sestra jeho tatínka. Ta se moc často trápila v těch pohnutých dnech.

S tím p. Karlem Kopalem a jeho paní jsme se krátce seznámili až po válce cestou z Vysokého domu do Liberce.

Musíte mít s tím vydáváním i s roz-
zesiláním určitě hodně práce a starostí. Kdybychom bydleli blíž, alespoň s roz-
zesiláním bych Vám mohla pomoci, ale co to „kdyby“!

Na závěr přeji hodně zdraví, du-
ševní svěžesti, chuti a inspirace do další
činnosti.

Věra R.

Společenská kronika

Svatby

V obřadní síni Městského úřadu ve
Vysokém nad Jizerou uzavřeli man-
želství:

14. 10. 1995 Miloslav Vlášil
a Jarmila Smělá, oba z Trutnova
21. 10. 1995 Miloslav Mečif ze Semil
a Iveta Hásková z Vysokého nad Jiz.
- ředitelka muzea

*Přejeme novomanželům dlouhou spo-
lečnou cestu životem!*

Životní jubilea oslavili:

Tríci:

1. 11. Josef Grosman 90 let
9. 11. Jaroslav Chmelík 81 let
10. 11. Libuše Votočková 83 let
v DPS ve Vysokém n. Jiz.

Stará Ves:

16. 11. Růžena Ducháčková 83 let
v DPS ve Vysokém n. Jiz.

Sklenařice:

28. 11. Běla Jeníková 74 let

Vysoké nad Jizerou:

11. 11. Stanislav Haas 81 let
5. 11. Anna Holá 92 let
27. 11. Marie Svatá 84 let
13. 11. Leopoldina Vítamvášová 96 let
17. 11. Milada Cečová 76 let
9. 11. Dana Hollová 73 let
8. 11. Anna Kvardová 73 let
10. 11. Anna Nečásková 77 let
23. 11. Milada Vašíčková 76 let
13. 11. František Farský 70 let

Do dalších let přejeme hodně zdraví.

Poděkování

*Vyslovujeme tímto poděkování za mi-
lou pozornost s dárkem p. starostovi a
osazenstvu MÚ Vysoké nad Jizerou u
příležitosti naší zlaté svatby. Totéž po-
děkování platí všem ostatním gratulan-
tům.*

manželé Svatí, Stará Ves

1. listopadu se dožila 85 let paní **Emi-
lie Kuříková** z Roprachtic. Od polo-
viny 60. let do poloviny 70. let praco-
vala jako vedoucí kuchařka ve školní
jidelně. Vždycky usměvavá, milá,
všemi dětskými i dospělými strávníky
oblíbená. Taková zůstala dodnes, na-
víc je stálou čtenářkou našeho časo-
pisu.

**K výročí upřímně a srdečně
blahopřejeme.**

Redakce

Dne 7. listopadu zemřel ve Špindle-
rově Mlýně ve věku 88 let bývalý
správce zotavovny Větrov p. **Jindřich
Steiner**. Po celých 13 let jeho působ-
nosti (60.-70. léta) měla zotavovna vý-
borný zvuk po celé republice a rekre-
anti se do Vysokého rádi vraceli i pro
jeho ochotu a srdečnost v jednání.

Čest jeho památce.

Oznámení!

Čtenářům Větrníku sdělujeme, že v dů-
sledku zdražení papíru a poštovního jsme
nuceni zvýšit cenu Větrníku ze 3 Kč na 4
Kč a poštovné z 5 Kč na 6 Kč. Několik stá-
lých odběratelů nezaplatilo předplatné za
rok 1995. Do tohoto čísla připojíme slo-
ženku a prosíme o brzké vyrovnání.

Složenky na předplatné na rok 1996 při-
ložíme k únorovému číslu.

Děkujeme za pochopení redakce

PRODEJ

Obytný dům v centru Vysokého nad Jizerou

(bývalá škola v Zákostelí)

Dobry stav, 7 bytových jednotek, 1 byt volný. Vhodné pro zřízení ubytování

Informace na tel. čísle: 0425/29792, 25490 – večer

OPRAVY STANŮ

DOPLŇKY KE STANŮM

**STANOVÉ PŘEDSÍNĚ
K OBYTNÝM PŘÍVĚSŮM**

STANY PRO JUNÁKY

FA KESL

**Starovesská 272
512 11 Vysoké nad Jizerou**

SBĚRNA PRO PRAHU:

190 00 Praha 9-Prosek

Vysočanská 565

Tel. (02) 88 69 47